

Arrest

nr. 81 579 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft op 27 december 2011 een beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [S.H.]. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 6.12.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat deze aandoening hoewel dit beschouwd kan worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, Armenië.

Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen. Er is geen ziekteverzekering, de staatstussenkomsten inzake ziekenzorg zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers. Voor de aandoening waaraan de betrokkene lijdt is het pakket gezondheidszorg gratis.

Voor wat betreft de sociale zekerheid in Armenië stellen we vast dat er hulp is voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering. Er wordt maandelijks een zorgbijslag betaald voor elk kind jonger dan 2 jaar, bij de geboorte wordt ook eenmalig een som uitgekeerd. Voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, in geval van officiële tewerkstelling kindergeld.

Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die deels of volledig invalide verklaard worden en minstens 5 jaar in officiële loondienst gewerkt hebben. Voor wie niet aan deze 5 jaar komt is er een sociaal invaliditeitspensioen vanaf 65 jaar.

Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat de betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië — het land waar hij tenslotte 32 jaar verblijf — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang, hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of (tijdelijke) financiële hulp.

Gezien de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste ernstig Middel: Schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 Overwegende dat artikel 3 van het EVRM stelt dat: (...). Overwegende dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat: (...). Dat op 19 november 2010 overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vertogers een verzoek indienden strekkende tot regularisatie van hun preciaire administratieve verblijfstoestand; Overwegende dat bij dit verzoekschrift het standaard medisch getuigschrift werd gevoegd zoals dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011; Dat het verzoek op 20 januari 2011 door de verwerende partij ontvankelijk werd verklaard; Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar in zijn beslissing meent te moeten besluiten tot ongegrondheid van het regularisatieverzoek, beslissing als volgt gemotiveerd: (...). Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar op advies van de adviserende geneesheer stelt dat op zich de aandoening waaraan eerste vertoger lijdt weliswaar kan worden beschouwd als zijnde een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien hij niet adequaat zou worden behandeld maar geen reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling daar waar deze behandeling beschikbaar zou zijn in Armenië; Overwegende dat vervolgens de ambtenaar dossierbehandelaar antwoordend op de vraag naar toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van vertogers zijnde Armenië vervolgens een redenering ontwikkelt waarbij hij verwijst naar het Caritas International Country Sheet7en naar een theoretische uiteenzetting over de ziekenzorg in Armenië; Overwegende dat uit de motivering duidelijk blijkt dat de verwerende partij zich heeft laten leiden door de officiële uitleg van de Armeense overheid aangaande haar beleid en ziekenzorg; Overwegende dat het louter overnemen van een beleid an sich op geen enkele wijze inzage geeft in de toegankelijkheid van de gezondheidszorg zelve; Overwegende dat indien de verwerende partij verwijst naar een internationaal rapport 2010 zoals dat van Caritas International9pagina 123 tot en met 146 zij dit rapport ook in zijn totaliteit dient te citeren

en niet alleen de stukken uit het rapport die het resultaat zouden kunnen onderschrijven dat de verwerende partij wenst te bereiken, namelijk dat de benodigde medische zorgen in het herkomstland niet alleen aanwezig zouden zijn maar bovenal ook toegankelijk voor vertogers; Overwegende dat uit het volledige rapport van Caritas gevoegd door vertogers bij onderhavige procedure duidelijk blijkt dat de toegankelijkheid tot de ziekenzorg in Armenië voor vertogers helemaal niet evident is, bovendien grondige nalezing van de bestreden beslissing aanwijst dat vertogers uitgesloten zijn van deze ziekenzorg; Overwegende dat de dossierbemiddelaar aangeeft dat de medische zorgen gratis zouden zijn op voorschrift van een huisarts, dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, maar dat de zorgen gratis zouden zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen; Overwegende dat de dossierbehandelaar eveneens aangeeft dat de aandoening van eerste vertoger weliswaar opgenomen staat op de lijst voor gratis zorgen maar nergens wordt aangegeven dat deze zorgen ook daadwerkelijk gratis worden geboden in Armenië; Overwegende dat in zijn beslissing de dossierbehandelaar terugplooit naar het rapport van Caritas Country Sheet Armenia, januari 2010, waar op pagina 123 zou worden aangegeven dat medische hulp gratis is. dat desbetreffend vertogers opmerken dat inderdaad op pagina 123 van dit rapport verwezen wordt naar bepaalde verstrekkingen die gratis zouden worden verleend maar dat deze verstrekkingen alleen worden verleend aan bepaalde welgedefinieerde groepen van sociaal zwakkeren, zo onder meer personen ingeschreven in het armoedeplan, gehandicapten, oud-militairen en kinderen beneden de 18 jaar; Overwegende dat voor het overige er een zogenaamde flat rate bestaat maar deze is beperkt tot ziekenhuizen in Jerevan en dan nog onderworpen aan tal van uitzonderingen zodat meestal alle andere medische verstrekkingen ten volle te betalen blijven; Overwegende dat het Caritas rapport een lijst van prijzen voor verstrekking geeft dewelke officiële prijzen betreffen; Dat het rapport aangeeft dat de gezondheidszorg in Armenië nog steeds te lijden heeft onder zogenaamde steekpenningen en informele betalingen; Overwegende dat tenslotte wordt aangegeven in dit rapport dat er weliswaar geen sprake is van discriminatie op etnische, religieuze gronden maar dat er wel sprake is van discriminatie op grond van het al dan niet in staat zijn om te betalen voor medische Overwegende dat het rapport van Caritas op pagina 129 meest letterlijk stelt dat: (...). Overwegende dat de behandelende ambtenaar geenszins heeft nagekeken of vertogers zouden behoren tot één van de groepen dewelke überhaupt gerechtigd zouden zijn tot gratis medische hulp, anderzijds niet heeft nagekeken of de medische hulp dewelke vertogers zouden moeten krijgen voor hun toegankelijk zouden zijn én betaalbaar; Overwegende dat de beslissing van de dossierbehandelaar dan ook werd genomen in strijd met artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de gezondheidszorg dewelke vertogers in Armenië behoeven nauwelijks toegankelijk is, in ieder geval voor hen niet betaalbaar zodat ze worden uitgesloten van adequate medische zorg wat een reëel risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling; Overwegende dat artikel 7 § 1 en 2 van het K B van 17 mei 2007 alsook de materiele motiveringsplicht van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 alsook artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werden geschonden, reden waarom met onderhavig verzoekschrift vertogers annulatieberoep indienen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overwegende dat in schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bovendien de beslissing werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;"

2.1.2. Verzoekers werpen de schending op van artikel 3 EVRM. De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

In casu merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

De Raad verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 3 0240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede ernstig middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering. Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak; Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991; Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing; Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen; Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite dan ook beperkt tot de opmerking dat de medische zorg in Armenië zou bestaan en dat deze volgens het officiële standpunt van de Armeense overheid ook toegankelijk zou zijn zonder dat de verwerende partij heeft nagegaan of deze toegankelijkheid ook wordt gewaarborgd en met volstreekte miskenning van het landenrapport van caritas International van januari 2010 dat slechts gedeeltelijk wordt geciteerd, niet wordt overgenomen wat betreft de motivering van de ziekenzorg in Armenië; Dat meteen ook vaststaat dat de motivering niet als draagkrachtig kan worden beschouwd noch in feite noch in rechte: Overwegende dat de administratieve beslissing van de vererende partij genomen werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd: Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt; Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid. Overwegende dat bovendien de motivering onvolledig en niet correct is, dat de administratie kennis neemt van het feit dat eerste vertoger lijdt aan een pathologie, een ziekte die an sich wordt beschouwd als zijnde een pathologie die aanleiding kan geven tot toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 maar dat vervolgens, om redenen eigen aan de ambtenaar dossierbehandelaar er slechts gedeeltelijk wordt geciteerd uit rapporten van caritatieve organisaties waar alleen wordt aangegeven dat een bepaald type gezondheidszorg bestaat maar niet dat deze gezondheidszorg ook toegankelijk zou zijn voor vertogers en dit in weerwil van het feit dat er wel de ganse sectie aangaande de toegankelijkheid van pagina 123 tot en met 146 wordt opgegeven in de motivering maar niet de correcte neerslag van het verslag van Caritas International; Overwegende dat slechts gedeeltelijk citeren van rapporten louter en alleen omdat de rest van het citaat niet het kraam past van de verwerende partij getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid; Dat minstens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd; Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen met schending van artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook genomen met schending van de materiële motiveringsplicht waarnaar supra werd verwezen; Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;”

2.2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekers betogen dat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde bij de beoordeling van hun aanvraag zich slechts steunen op het officiële standpunt van de Armeense regering en geen rekening zouden houden met de werkelijke toestand.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de toegankelijkheid van de medische zorgen overwogen:

“Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, Armenië.

Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen. Er is geen ziekteverzekering, de staatstussenkomsten inzake ziekenzorg zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers. Voor de aandoening waaraan de betrokkene lijdt is het pakket gezondheidszorg gratis.

Voor wat betreft de sociale zekerheid in Armenië stellen we vast dat er hulp is voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering. Er wordt maandelijks een zorgbijslag betaald voor elk kind jonger dan 2 jaar, bij de geboorte wordt ook eenmalig een som uitgekeerd. Voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, in geval van officiële tewerkstelling kindergeld.

Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die deels of volledig invalide verklaard worden en minstens 5 jaar in officiële loondienst gewerkt hebben. Voor wie niet aan deze 5 jaar komt is er een sociaal invaliditeitspensioen vanaf 65 jaar.

Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat de betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië — het land waar hij tenslotte 32 jaar verblijf — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang, hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of (tijdelijke) financiële hulp.

Gezien de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.”

De ambtenaar-geneesheer stelt in het advies het volgende:

“Verwijzend naar de correspondentie dd. 26102/2010 met een Armeense arts, blijkt dat depressie en hoofdpijn kunnen behandeld worden door een psychiater en met medicatie.

- Verwijzend naar de correspondentie dd. 25/5/200.9 met een Armeense arts, blijkt dat posttraumatische stress stoornis en depressie kan behandeld worden. Opvolging door een psycholoog of psychiater is mogelijk.

- Verwijzend naar www.pharm.am, een lijst van essentiële geneesmiddelen in Armenië, blijkt dat qua psychofarmaca zowel antipsychotica, antidepressiva als anxiolytica aanwezig zijn. Ook pijnstilling is beschikbaar.

Hieruit blijkt dat verdere behandeling beschikbaar is in Armenië. Reizen is met deze pathologie geen bezwaar, mantelzorg is niet noodzakelijk.

Derhalve is er m.i. geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat post-traumatische stress stoornis en hoofdpijn, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Verzoekers maken met een verwijzing naar een rapport van Caritas niet aannemelijk dat het motief over de toegankelijkheid van de medische zorgen kennelijk onredelijk is.

De raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat de gemachtigde niet op kennelijke onredelijke wijze geoordeeld heeft dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De Raad verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 3 0240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC